

KOROŠEČ

Uredništvo in upravnništvo v Velikovcu.

List izhaja vsak torek in petek.

Naročnina znaša: celoletno 12 K, polletno 6 K, četrletno 3 K.

Velikovec, 9. julija 1920.

Cene inseratov: enostopna petivrsta ali nje prostor 1 krono. Uradni razglesi po 2 K. Pri naročilu nad 10 objav popust.

Oba glavna voditelja avstrijske propagande notar Rabitsch in zdravnik Herbst sta obupala nad nemško zmago in se izselila v Nemško Avstrijo.

Tudi cona B je že naša.

Da ostane cona A jugoslovanska, o tem smo bili že lani prepričani ne le Slovenci, ampak tudi vsi pametni Nemci. Samo nemčurji in še par drugih gimpelnov se je dalo farbati, da bo zmagala Nemška Avstrija. Med te gimpelne spada tudi naš Herr Kordesch Fritz po domače „Za ušesi mokri frkolin“. Dne 17. junija t. l. pa se je moral v Celovcu prepričati, da je tudi cona B za Nemško Avstrijo izgubljena. Kako ga je to potrla, je razvidno iz sledeče okrožnice, ki jo je izdal falirani „National-politischer-Ausschuß“ v Sent Vidu na Glini.

Herr Kordesch Fritz, Vertrauensmann des National-politischen-Ausschusses kam, am 17. Juni gegen 4 Uhr nachmittags in das Gasthaus Leschanz am Alten Platz in Klagenfurt. An einem Tische saßen vier Herren in Zivil und ein deutschösterreichischer Gendarm und debattierten über die Abstimmung in der Zone A und B. Er setzte sich zu ihnen und hörte geradezu haarsträubende Sachen: Die Zone A ist für uns Deutsche überhaupt schon ganz verloren, darüber sind wir gar nicht mehr im Zweifel, das wissen auch schon alle Führer und die Agitation ist nur mehr reine Formsache noch. Die Zone B wird dann selbstverständlich auch für SHS, denn Klagenfurt wird sich allein schon mit 75 % (siebzig und fünf) Prozent für Jugoslawien entscheiden. Unser Vertrauensmann pro-

testierte dagegen und sagte ihnen, daß er besser wisse, wie es unten in der Zone A steht, aber sie lachten ihn nur aus und gaben ihm zu verstehen, daß er von den deutschen Agitatoren schon hinter das Licht geführt wird. Herr Kordesch wollte die Herren verhaften lassen, hatte aber keine Zeit mehr, weil er zum Zug eilen mußte.

(Randbemerkungen überflüssig.) —
Nam se glih tak zdi!

Prestolonaslednik na Bledu in v Mariboru.

(Konec.)

Lepo so sprejeli Slovenci svojega prestolonaslednika na Bledu. Nobenega vojaštva ni bilo, ki bi ga čuvalo, prosto se je gibal med narodom, ki ga ljubi kakor svojega brata. Tudi koroški narod je pohitel na ta dan v ogromnem številu na Bled. Bled je oblekel na ta dan praznično obleko. Kraljevič se je pripeljal okoli 11. ure dopoldne. Ljudstva se je kar trlo. Pred Zdraviliškim domom je bil pozdrav. Tam se je nahajala tudi koroška skupina. Kraljevič je nagovoril g. vladnega svetnika dr. Ferjančiča in g. gerenta Borovnika, g. Prosekarja in še več drugih. Zelo se je zanimal za naše koroške zadeve in vesel je bil, ko je videl in slišal, kako zaveden narod živi na Koroškem. Po obedu se je napotil kraljevič na otok, kjer ga je

čakala koroška šolska mladina. Naši mali so ga obsipali s cvetjem. V cerkvi je tudi pozvonil z zvonom, o katerem ljudstvo pravi, da se vsakemu izpolni tista želja, katero ima, ko pozvoni prvič v življenju s tem zvoncem. Ko je odhajal, je pozdravil prav prijazno našo mladino, katere klici so ga spremljali prav do drugega konca jezera, kjer je izstopil. Tega, kar smo Korošci videli na Bledu, gotovo ne bomo nikdar pozabili. Popoldne se je kraljevič odpeljal nazaj v Ljubljano. Drugega dne pa je obiskal slovensko Štajersko.

Pot na Štajersko in po Štajerskem je vodila regenta dobesedno skozi senco slavolokov. Vsaka vas, vsak trg tja do Celja je sprejela dostojno svojega vladarja. Najbolj se je odlikovala Savinjska dolina. Kjer je le mogel, se je regent ustavil, da pozdravi ljudstvo. Posebno slovesen je bil sprejem v Celju, kjer je bil daljši odmor. Tukaj so pa tekmovali med seboj Slovenci in Nemci, kdo ga bo lepše sprejel. Vojnik, Konjice in Slov. Bistrica so ga sprejeli istotako častno. Maribor pa je prekosil vse. Skoraj točno ob 12. uri je dospel prvi avto na Tržaško cesto. Pozdravili so ga najprej jugoslovanski železničarji z godbo. Na mostu ga je čakal špalir belo oblečenih deklic. Pred magistratom ga je v imenu mesta Maribora pozdravil vladni komisar dr. Leskovar. Soproga g. generala Maistra je izročila kraljeviču krasen šopek z napisom:

PODLISTEK.

Špelca na Koroškem!

Nikar se ne čudite, da sem tudi jaz začela v „Korošca“ pisati! Takoj vam hočem povedati, kako sem prišla do tega.

V nedeljo popoldne sem hotela za večerjo skuhati krompirja, pa sem šla v sobo, naj bi mi Pavliha posodil svoj nož. Stopim v sobo, toda Pavlihata ni nikjer. Že sem mislila, da se je izmazal in se šel potepat. Morebiti je pa v drugi sobi? Odprem vrata — in kaj zagledam? Sredi sobe leži

Pavliha kar na tleh, vse štiri molj od sebe, pa smrčal je in šnarhal, da se je vsa hiša tresla. Sveta jeza me pograbi, pa zavpijem: „Ti klada, ti stor, ali te res ni sram, da spiš pri belem dnevu?“ Boji se me pa le, boji! Tako je skočil pokonci, kakor če bi ga bila kača pičila. Potem se je pa začel opravičevati, da bi moral za „Korošca“ kaj spisati, da pa nič ne ve, ker ga nikamor ne pustim. Seveda sem takoj vedela, kam pes taco molj: jezi ga, ker ne sme zvečer v gostilno. E. Pavliha, ti si kšajt, ampak sem jaz še bolj!

„Vzemi nož, pojdi v kuhinjo, nalupi krompirja, lepo ga operi, potem

ga pa skuhaj v tistem železnem loncu, ki je na mizi! Ta čas bom pa jaz napisala namesto tebe“. Pa ni rekel ne bev ne mev, kar odšel je. Oh ti moški, to so jajci! No, ko bi bila jaz mož!

No, in tako je prišlo, da moram nekaj napisati. Ampak kaj? Saj sem šele teden dni v Velikovcu!

Ko sem se peljala na Koroško, sem se ustavila v Gradcu. Tam imam prijateljico, Irma ji je ime. Pravili so mi, da je moj Pavliha nekaj časa lazil za njo, pa da ga ni marala. In sicer taji, ampak nekaj mora le res biti na tem, ker postane vsakokrat rdeč kakor kuhan rak, kadar ga

„Ti naš si, Aleksander, in mi smo Tvoji“. Nato so se mu poklonili zastopniki mariborskih Nemcev, Prekmurja in Podjune. Prestolonaslednik se je po končanem sprejemu zahvalil množici za krasen sprejem. Ob 1/4 4 ga je dvorni vlak odpeljal proti Beogradu.

Bili so kratki dvevi, ko je živel med nami. A že teh par dni nam je dokazalo, da je to vladar prav po srcu naroda. Ojačil nam je vero v našo bodočnost, vero, da smo vsi trije narodi v resnici samo en narod. Nikdar ne bomo pozabili njegovih besed, ki jih je izpregovoril v Zagrebu: „Vsi trije bratje združeni bomo delali čudeže“.

Slovenski Korotan v plamenu.

Tako veličastno kakor letos na predvečer praznika sv. Cirila in Metoda še niso goreli kresovi na Koroškem. Stal sem na vrhu Obirja, kjer se nas je zbralo nad 30 radovednežev. Kot prvi so se pokazali s kresovi Gorjanci in Rožani. Videlo se je, da niso mogli zadrževati ognja plametečega navdušenja. Lučka za lučko se je prižigala po gorah, na hribih in v dolini. Tudi Podjuna in velikovška okolica tja do vrha Svinške planine je zažarela, da je bila videti vsa koroška Slovenija kot ognjeno morje. Z nepopisnim navdušenjem smo gledali ta krasni prizor. Z gromovitim „živio“ smo pozdravili z našega visokega stališča tudi kresove pri Gospe Sveti, Timenici, severno od Vrbskega jezera in daleč, daleč tja gori pod Beljak. Kakor v srcih, tako so se v temni noči ostro začrtale meje med slovenskim in nemškim delom Koroške, meje med slovenskim in nemškim jezikom. Pozdravljeni, rojaki iz cone B, pozdravljena Gospa Sveta, ura rešitve se bliža! Ognja, s katerim se hočemo za vas postaviti in s katerim ste nas vi pozdravili, tega ognja ne bo več pogasila nobena sila. Slovenski Korotan gre na dan, če tudi iz temne noči!

Lahni oblaki so zakrivali zvezdnato nebo, tudi naš sivi Obir je ovila od časa do časa siva megla, kakor da bi nam zavidala prekrasni razgled. Zato pa je bilo pod nami jasno in dobro je pripomnil navdušen opazovalec, da so vse zvezdice popadale na naš Korotan. Na stotine jih je bilo teh zvezd, večkrat

smo jih poskusili prešteti, pa kdo bi preštel zvezde! Med njimi pa so bila tudi solnca. Posebno pozornost je zbujal nebotični plamen na Plešivcu, tik pred Celovcem. In topiči so gmeli od Gorjancev! Prava kanonada! Celovčani, ali ste videli znamenja, ali ste slišali naš glas, ali boste še verjeli, da bosta Lackner in Schumy s svojo vsenemško šprickanglo pogasila ognjeno morje? Jugoslovanski plamen sega že čez vas tja do Gospe Svete, ogrejte se tudi vi v naši južni domovini, drugače boste na severu še zmrznili!

Dolgo in vztrajno so goreli naši kresovi. Šele ko je mesec razgnal oblake, so naše koroške zvezde počasi ugašale in prižgale so se druge, tam zgoraj na nebu.

Ognji pa, s katerimi smo si dajali znamenja, bodo plamteli v naših srcih dalje in čim več polen bodo avstrijski agenti prilagali, tem bolj bo gorelo. Naprej zastava Slave!

Dve resnici.

Dve resnici sem slišal pred kratkim o Nemški Avstriji. Govoril sem z znancem od tirolske meje. Tožil mi je o težavah in pomanjkanju. Ko sem pripomnil, da živimo v Jugoslaviji v redu in miru, kakor nekdanj pred vojno, je moj znanec bridko pristavil: „Ja, ihr in Jugoslawien habt's halt wohl gut, ihr habt wenigstens einen König, der zusammenhält, bei uns zieht alles auseinander, wir sind eine Herde ohne Hirten.“

Z istim znancem sva govorila tudi o hujskačih, ki so bili pri nas kaznovani in katere je on dobro poznal. Na moje vprašanje, kako sodi o njih, je dejal: „Das kann ich zwar nicht sagen: recht g'schieht ihnen, aber das darf ich schon sagen: hätten's Ruh gegeben, so hätten's Ruh' g'habt!“

Marsikatero resnico zve človek od treznih Nemcev. Meni je po tem pogovoru postalo jasno to-le: Zagrizenci hujskajo proti našemu kraljestvu, pri tem pa ne morejo pokazati na avstrijsko republiko, da je boljša, ker je ravno narobe res. Hujskači dregajo in stikajo tako dolgo, da tudi pri naši potrpežljivosti kaj staknejo. Potem pa kričijo in vpijejo, kakor vsak „nedolžen falot“.

Širite povsod „Korošca“!

se mi otroci smilijo: ves dan čivkajo, da so lačni, pa jim ne morem nič dati. Usmili se jih in pošlji mi nekaj kil moke in špeha!

Prav rada, če bo le mogoče. Toda bojim se, da ne pustijo nič čez mejo.

Pa zakaj ne? Saj imajo tam doli v Jugoslaviji dovolj živeža! Če ga pošiljajo Lahom, Madžarom, Čehom in kaj vem, komu še, zakaj bi ga ne dali tudi Nemški Avstriji, kjer kar umiramo od lakote!

Vidiš, Irma, tega so krivi tisti falotje v Celovcu, ki vedno zabavljajo čez Jugoslavijo. Ko bi bili lepo pohlevni, bi Nemški Avstriji ne bilo treba stradati.

Take so!

Dopisnik z dežele nam piše: Pred par dnevi sem slučajno slišal, kako sta se pogovarjali dve velikovski nemškutarci. A: „Slovenci imajo pri nas samo tako velike uspehe, ker so demokratični in ne delajo razlike med kmetom, hlapcem in gospodom. Mi pa tega ne znamo. Kadar grem kam agitirat, se sicer silim, da bi bila prijazna s temi ljudmi, da bi ne zapazili, kako jih zaničujem, pa mi je zelo težko“. — B (dobesedno): „Aufrichtig gesagt, es kostet auch mich viel Selbstbeherrschung, mit diesem Gesindel am Lande zu verkehren, obwohl ich dafür bezahlt werde“.

Sedaj vidite, kakšne so te nemčurske kavke, ki bi vas rade ujele v svoje mreže! Sedaj se vam priljujejo, da bi vas zapeljale v nesrečo; ko vas pa ne bodo več potrebovale, boste pa zopet „Gesindel“, kakor ste bili prej, ko vas ti ljudje niso pogledali drugače, kakor samo takrat, ko so vas potrebovali pri volitvah. Je še kdo med nami tako neumen, da bi ga velikovške nemčurke vodile za nos? Njegovo zaslužno plačilo bi bilo — preziranje in zaničljivo zasmevanje: Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan; der Mohr kann gehen!

Velikovški okraj.

Grabštanj. Nikar ne pravite, da smo Grabštanarji sami divjaki, lumpi in rogovileži. O ne! Mir in red vladata pri nas, samo par nezrelih pobalinov včasih malo pozmerja in kliče „heul, tajče ahe“ in „heul, tajčesterajh“. No, teh pobalinov še pes ne poveha, mi se pa tudi prav nič ne razburjamo.

Grabštanj. Srečni ljudje! V coni B kmetje že sedaj vedo, koliko bodo morali oddati od svojih poljskih pridelkov, in tudi cene so jim že predpisane. Ah, in k nam v cono A ne pride nikdo rekvirirat! Nak, kaj takega si mi ne pustimo dopasti, zaradi tega bomo vsi glasovali za tajčesterajh! V coni B morajo tudi vsi kmetje plačevati davke za pol leta naprej, da jim ni treba imeti toliko skrbi z denarjem.

Grabštanj. Dr. Lemmen pobira podpise za Nemško Avstrijo. Mi mu to veselje privoščimo, ker kot zdraynik itak nima nobenega dela. Sicer se nam zdi pa jako čudno, zakaj pobirajo glasove

spomnim Irme. No, midve sva za to vse eno najboljši prijateljici. In kakor rečeno, sem jo obiskala. Moj Bog, ko bi jo vi videli! Prej je bila vedno tako debela in rdeča, da jo je bilo veselje pogledati; zdaj je pa sama kost in koža.

Za božjo voljo, Irma, kaj ti pa je? Kako pa izgledaš? Ali si bolna?

Oh ne, Špelca, nisem bolna, ne! Ampak stradamo, da se nam kar koža lupi. Ja, kaj pa ti delaš v Gradcu?

V Jugoslavijo grem, k svojemu možu. Saj nisem tako neumna, da bi me v Nemški Avstriji odrli! Hvala bogu, da je moj mož Jugoslovan!

Špelca, Špelca, kako si ti srečna! Jaz moram pa tukaj ostati. Najbolj

Je že res, ampak kaj pa moremo mi za to, da so v Celovcu taki osli!

Saj imate vendar svojo vlado, prezidenta, ministre, ki bi lahko Celovčanom zamašili gobce!

Špelca, Špelca, kakšna goska si ti! Kdo se pa pri nas zmeni za vlado? Vsakdo dela po svoji glavi, vsakdo skrbi samo za svoj žep. Zato pa gre vse narobe in se že ves svet dela norce iz nas. To je naša „jüdisch-österreichische Sauwirtschaft“!

In tako sva se pogovarjali, dokler nisem morala iti na vlak. Kako sem se vozila od Gradca do Sinče vasi, to bom pa prihodnjič povedala. Zdaj grem pa gledat, če je Pavliha že skuhal krompir.

(Dalje prihodajče.)

za Avstrijo, ko vendar že zdavna vedo, da bodo „zmagali“. Le štejte glasove! Marsikdo, ki se vam je dal zapisati, se vam je za hrbotom prefrigano smejal in fige kazal! Med temi sem tudi jaz, ki sem to pisal!

Grabštanj. Kako milostljivi so naši nasprotniki! Še pred par meseci so nam obljubili samo 5% glasov za Jugoslavijo, sedaj nam jih dajejo že 20%. Predno bo plebiscit, nam jih bodo privščili gotovo že 50%, več nam pa ni treba.

Grabštanj. Našega regenta Aleksandra sta šla gledat v Zagreb restavratore Hambruš in Kuhar iz Žabič. Pa pravijo, da se ne godijo več čudeži! V Maribor se seveda nista upala. Kaj bi rekla žlahta?

Žitara vas. Naša občina je bila že več desetletij nepremagljiva nemčurska trdnjava. Sedaj pa je ostalo od vse nemčurske slave in mogočnosti le nekaj sov in čukov, ki letajo ponoči iz ene hiše v drugo. Mojster je Peter Lesjak, pd. Drobežev. Žavbrn fant, 21 let star. Kedar dobi na posodo zlato verižico, prodaja kot veleposestnikov sin po Borovljah „gamsporte“. V rajni Avstriji so hitro spoznali njegove vrline. Zaradi slaboumnosti so ga poslali kot stoprocentnega invalida od vojakov domu, še predno je slišal prvi strel. Pošiljali so mu potem mesečno 100 K pokojnine. Ko je pa avstrijska krava poginila in so ji usahnile vime, mu je šlo nekaj časa slabo. Tudi obrt s različnimi sumljivimi stvarmi mu ni nesla dosti. Iskal je drug „mudlej“ in ga res našel v Nemški Avstriji. To mleko ima po to slabo lastnost, da je dobro za trebuh, dokler je dan, ponoči pa prime vsakega krč po njem. Protestiramo zato proti našim oblastim, ki takemu človeku dajo več tednov zapora, če ga najdejo na krivih potih, saj edino mi kot sosede vemo, kako je z njim. Če bi namreč ne bil slaboumen (norec), bi ne agitiral toliko za Nemško Avstrijo in tisti redki bi se ne bratili z njim, katere bomo pa prihodnjič opisali.

Štriholče. „Heut' mach' ma Feuer“, so rekli naši nemčurji v sredo zvečer. In res se jih je spravilo par, na čelu jim seveda Trostov Naci, na štriholski „kogel“. Še rakete so spuščali. Pa njihovega veselja je bilo kmalu konec. Zbralo se je par naših fantov in mož, pa hajd' pogledat na „kogel“, kdo si tam večerjo kuha. Ko so pa prisopihali na vrh, ni bilo nikogar več pri ognju. Nemčurskim junakom se je tako mudilo s hriba, ko so zaslišali naše fante peti in juckati, da so pozabili pri ognju še eno raketo, pa kar po grabnu so se vsuli, da ne bi srečali Slovencev. V splošnem so bili vsi kresi ravno tako klaverni kakor nemčurji sami. Cela komedija je trajala samo četrť ure. Drugi dan je nemčurje glava bolela. Videli so da jih je c'mav, da bi nas Slovence spravili v žakelj. Trostov Naci in njegov bratec sta že od samih skrbi, kaj bo po plebiscitu, vsak za 3 kile shujšala. Ja, ja, nemčurji, poklekajte in se bijte po glavi: „Ah Gott, ich bin dumm!“

Sv. Peter na Vaš. V četrtek dne 1. t. m. je v naši občini razgrajala huda nevihta. Debela toča je pobila posestnikom iz Potoka, Lipovega in Ribnice vse pridelke. Na mnogih njivah ni videti drugega kakor golo zemljo. Žalibog pa

je to neurje zahtevalo tudi človeško žrtev. Strela je ubila Franca Hudelist, pd. Lenarta na Potoku. Hotel je poklicati domače s polja, pa ni še stopil prav iz hiše, že ga je čakala nesreča. V soboto smo ga spremili k zadnjemu počitku. Obilna udeležba pri pogrebu nam je pričala, kako so ga vsi spoštovali. Bil je zaveden Slovenec in tudi v času najhujšega nemškega pritiska je kazal javno, da je sin slovenskih starišev. Bridko občutimo izgubo. Naj mu bo lahka svobodna jugoslovanska zemlja!

Kotlje. Grozna nesreča je zadela našo občino dne 25. junija. Toča, debela kakor orehi in kurja jajca, nam je vse pobila in umčila. Pokončani so vsi poljski pridelki, travniki pomandrani, okna razbita in strehe poškodovane. Škoda znaša 3.700.000 K. Ubogo ljudstvo, kako naj se preživi! Pričakujemo od vlade in od naših poslancev, da se zavzamejo za nas.

Velikovec. Na Vidov dan so igralci Ljudskega odra v Ljubljani igrali pri nas veseloigro „Pri belem konjičku“. Priznati moramo, da so se igralci potrudili, da bi zadovoljili občinstvo, in da je g. Novak čisto dobro igral. Navzlic temu pa se širijo po mestu govorice, da občinstvo z igro ni bilo zadovoljno in da se nam Nemci posmehujejo, češ, da Ljubljana nima boljših igralcev itd. Z ozirom na to dejstvo moramo poudarjati, da igralci Ljudskega odra niso člani kraljev. gledališča v Ljubljani, ampak nadobudni diletantje, ki se resno trudijo, da bi izpopolnili svoje znanje, in o katerih smemo upravičeno pričakovati, da postanejo sčasoma dobri gledališki igralci.

Škofiče. (Zahvala). Podpisano šolsko vodstvo izreka Ženskemu društvu v Škofičah najiskrenejšo zahvalo za darovani denar v svrhu nabave učnih knjig revnim šolarjem. Živelo Žensko društvo!

Šolsko vodstvo v Škofičah.

Boroveljski okraj.

Žrelec. „Štimce“ in „Lausmannschaff“ blijujejo gnojnico na nas, da je Vankart že ves okužen. Včeraj smo jim pa vrnil, seveda malo bolj dostojno, ko je navajena celovška nemčurska sodrga. Blijuvali smo ogenj, pravi ogenj iz možnarjev in raket. Na Sojniški planini, ki kráľjuje nad vso celovško kotlino, je plapolal včeraj na predvečer praznika sv. Cirila in Metoda veličasten kres, naši „kanoni“ so pa oznanjali Celovcu in vsemu svetu, da stojimo trdno na naših tleh, da se radujemo združenja z našo majko Jugoslavijo. Oznanjali so pa tudi našim bratom onstran Celovca, da pride mo kmalu k njim ter jim oznanimo veselo naznanilo: Bratje, združeni smo, konec je vašega suženjstva, vsi smo pod eno streho, vsi v naročju močne, mlade, cvetoče Jugoslavije.

In naši vrli, neustrašeni bratje tam onstran Celovca, v naši še neodrešeni Gospe Sveti so nas razumeli. Z veličastnim kresom nad Gospo Sveto so nam odgovorili: „Pričakujemo vas, veselimo se z vami, četudi še rožljajo suženjske verige na našem izmozganem telesu. Pridite ter prinesite nam zaželjeno svobodo iz rok grabežljiviga tujca!“ In še višje proti severu, nad Trgom (Feldkirchen) je zaplapolal kres in nam klical: „Pridite tudi po nas, dajte nam življenja, dajte nam svobode!“ Čast vam, bratje v nemškem robstvu, da se niste ustrašili svojih tlačiteljev in njihovih grozodejstev

in se ojunčili ter z nami vred proslavili naš skupen praznik! Vaši klici ne bodo ostali neuslišani. Pridemo tudi po vas, vsi hočemo biti svobodni, vsi srečni v lastni državi. Ni več daleč čas, ko bomo vsemu svetu jasno in odločno pokazali: Slovenci smo, kljub tisočletnemu robstvu nismo zatajili svojega jezika, vsi, prav vsi hočemo k naši materi Jugoslaviji.

Iz Roža. Ni ga vojaka od nekdanjega Lir 4 polka, ki bi ne pljunil, če se vpričo njega izgovori ime oberleutnanta Husa iz Resnika. Po božji nepredvidnosti in po neumnosti profesorjev je postal ta človek učitelj. Toda ta služba mu ni ugajala. Šel je nazaj k vojakom in postal oficir. Kot tak je nečloveško mučil moštvo in ga brez usmiljenja tiral v prezgodnjo smrt. Sam pa se je ves čas skrbno ogibal sovražnih krogelj in v svoji bojazljivosti je šel celo tako daleč, da se je sam ustrelil v roko, da je bolj varno tahiriral v ozadju. Pred ženskami pa seveda ni bilo večjega junaka kakor on. Postavljaj se je že tako pred njimi kakor „čimena“ v kislem zelju. Po razpadu „gluhe“ Avstrije je „branił“ Koroško. Na lastno pest je hotel aretirati kotmirskega župnika; na konju je prišel ponj. In kaj je danes iz te žalostne karikature avstrijskega oficirja? Izvrgli so ga od vojakov, vržen je iz učiteljstva in iztiran iz jugoslovanskih tal. Takih tičev tudi na oni strani nočejo imeti in bivši oberleutnant Hus je danes „furman“ v šentvidski okolici. Daleč je spravil Pavkarjev Hanzi. Če bi bil ostal doma, bi bil vsaj pošten lončar, če bi pa bil tudi zato preneumen, bi vsaj peči lahko mazal pri ateju v Resniku.

Hodiše. Najlepši spomini vežejo vsakega človeka na očeta in mater. Za očetom dobi človek tudi ime, ki bi ga moral spoštovati. Drugače je seveda to pri nemčurjih, ki si pačijo svoja imena tako, da se nekateri ne znajo več podpisati. Pač mogoče le pri ljudeh, ki nimajo ne možgan ne srca. Eden teh je tudi naš „Wirt“, ki si je spremenil ime s tem, da mu je pridejal še nekaj črk ter napravil iz slovenskega imena Rjavčnik nemčursko Reautschnig. Ali te ni sram, da si zatajil ime svojega očeta? Skrij se v temo, da te ne bo videti, dokler bo pričal na grobu tvojega očeta napis, da je bil Slovenec, ti pa da si pa postal poturica!

Blače. Naš dramatični odsek je priredil dne 27. in 29. junija narodno igro „Divji lovec“. Igrali so izvrstno. Po igri nam je zapel g. Jarc tri lepe umetne pesmi. Upamo, da se v kratkem zopet vidimo!

Škofiče ob jezeru. Naše Žensko društvo je napravilo dne 20. junija veselico. Na sporedu je bilo petje, igra, srečolov in šaljiva pošta. Igrali so izvrstno. Naše žene in dekleta so nam pokazale, kako ljubijo svoj materni jezik in domovino. Nikdar in nikoli ne sme biti pri nas Nemška Avstrija, nikdar več ne sme biti teptan naš slovenski rod. Hvala pevcem in igralcem, živelo naše Žensko društvo!

Vetrinj. Tukaj imamo v najnovejšem času Žensko društvo, ki šteje sedaj že 84 članic. To je vse delo naše vsestransko priljubljene gđc. učiteljice Rozmanove. Našim rdečim obnacijem je to skoraj pamet zmešalo. Posebno g.

Čekel sramoti in zabavlja, kjer le more. G. Šiman pa pravi, da mora vsako žensko ustreliti, ki drži s „Slavi“. Svetujemo mu, naj se briga rajši za svoje otroke, da ženi ne bo treba toževati vsak mesec za tistih ubogih par kronic, ki jih mora plačevati. Drugače mu bomo mi nekaj zažvižgali. Tudi gospe Jaric svetujemo, da malo manje brusi svoj jeziček, drugače bo zgubila še tistih par zob, ki jih ima. Upamo, da bo to pomagalo, drugače bomo drugič se več povedali.

Dnevne vesti.

V ponedeljek, 12. t. m. je državni praznik rojstnega dne Njegovega Veličanstva kralja.

V nedeljo, 25. t. m. bo v Tinjah ljudska veselica.

Žel. Kapla. V nedeljo, dne 11. t. m. po šolski veselici se bo vršil v čitalniških prostorih v Žel. Kapli ustanovni občni zbor podružnice Jugoslovanske Matice. Vabljeni so k shodu vsi, posebno pa dosedanji nabiratelji članov. Pripravljali odbor.

Galicija. Umrla je dne 24. junija ga Marija Kocijan, mati predsednice Zenskega društva. Žalujoci rodbini naše prisrčno sožalje!

Mali Šent Vid. Zgubila se je dne 2. julija na poti iz Malega Šent Vida do Sr. Trušenj niklasta železničarska žepna ura. Pošten najditelj naj jo odda proti dobri nagradi pri poštnem uradu Zg. Trušnje. Ura je bila nenadomestljiv spomin.

Mežica. Kat. slov. izobraževalno društvo „Peca“ v Mežici priredi v nedeljo dne 18. julija ob treh popoldne po starem času v Tofovi dvorani spevoigro „Mala pevka“. Ker je čisti dobiček namenjen za plebiscitni sklad, pričakuje obilne udeležbe ter vljudno vabi odbor.

Guštanj. Dne 8. avgusta t. l. priredi Mariborska sokolska župa svoj župni zlet v Guštanj. Vabijo se vsa društva k polnoštevilni udeležbi, ker ravno v Guštanju se je pred letom bil krvavi boj in je tekla sokolska kri. Pretočena kri je rodila mladega, čilega guštanjskega Sokola, katerega treba podpirati.

Prevalje. V nedeljo, 18. julija po rani službi božji, se bo vršil v društveni dvorani pri Stoklnu, shod slov. kršč. delavstva. Vsi prijatelji našega narodno zavednega delavstva so vabljeni, da se

shoda v čim večjem številu udeležo. Govorniki pridejo iz Maribora.

Pliberk. Dne 30. junija se je ponesrečil na šolskem dvorišču učenec Ludovik Britovšek. Ranil se je na ustnicah ter si izbil en zob. Kri se ni dala ustaviti. Deček je umrl dne 1. julija v bolnišnici.

Kotlje. Toča je pobila dne 25. junija po Kotljah in v Podgorju. Poškodovala je tudi strehe. Škoda je zelo velika.

Obrtniški zlet na Koroško. Občeslovensko obrtno društvo v Celju priredi dne 17. in 18. t. m. izlet svojih članov v Borevlje. Spored: dopoldne shod obrtnikov, popoldne ljudska veselica. Vozi poseben vlak iz Ljubljane.

Razpis službe.

Pri mestnem občinskem uradu v Velikovecu se razpisuje mesto pomožnega uradnika oziroma praktikanta (pomožne uradnice oziroma praktikantije). Svojeručno pisane prošnje, opremljene s potrdili o šolski izobrazbi in o eventualnem dosedanjem službovanju, o znanju jezikov in drugih sposobnostih, naj se vložijo do dne 20. julija 1920 pri mestnem občinskem uradu v Velikovecu.

Išče se poštena in pridna natakariča. Več pove upravnistvo.

Najlepše letovišče
v Jugoslovanski Koroški je
„Klopinijsko jezero.“
Izvrstna oskrba. Pojasnila daje
ravnateljstvo hotela „Klopinijsko jezero“

Kupi „Drava“ Maribor.

Rezan les (smrekov, jelkov, borov, mecesnov, bukov)
Tesan les (smrekov, jelkov, borov)
Okrogel les (smreka, jelka, bor, mecesen)
Bukov les (hlode od 25 cm debelosti naprej)
Drva (trda in mehka)
Stoječi les v gozdu
Smrekovo skorjo

kupi

vsako množino

„DRAVA“

lesna trgovska in industrijska družba

v MARIBORU.

Kupi „Drava“ Maribor.

Gostilna in kavarna na najprometnejšem kraju mesta v Sloveniji, sredi mesta z 8 opremljenih sob za tužce, cela gostilniška in kavarniška oprava, vinski sodi cela zaloga z vinom, likerjem, šampancem i. t. d. vrt za goste in zelenjavo, hlevi in gospodarskim poslopjem, kakor leži in stoji, cena: 270.000 K, se takoj proda. Pojasnila s priloženo poštnino daje realitetna pisarna Havlik v Mariboru, Gregorčičeva ulica št. 6, telefon št. 132.

Telica se je izgubila. Izgubila se je dve in pol leta stara telica rdeče-rjave barve. Ima kratke roge — enega odbitega, drugega odrezanega. Zgubila se je iz Velinskega pašnika pri Dravi, pod St. Janžem v R. Dne 5. junija so jo videli v Kožentavru in pri gradcu v Goricah. Če kdo ve kaj več, se prosí, da sporoči to najbližji orožniški postaji. Najditelj dobi od lastnika 300 K nagrade in se mu povrnejo stroški.

Za ovčjo volno

plačuje najvišjo ceno edino le
J. Oswald, Velikovec, kavarna Spari.
Zamenja pa za volno tudi razno blago za moške in ženske obleke in perilo.

12 hl **hruševca** (mošta) prodam ali pa tudi dobrega zamenjam za plemenske prašice. Fr. Potočnik, gostilničar, Derveša vas, p. Pliberk.

20 klafter bukovih drv proda Florijan Razbernik pd. Hartl v Holmcu, p. Grebinj.

Primešaj krmi Mastin!

Enkrat na teden primešaj krmi pest praška Mastin. Ob pomanjkanju krmce, ko se uporabljajo nadomestna sredstva za krmila, pa se primeša dvakrat na teden. Redilni prasek Mastin je dobil najvišje kolajne na razstavah v Londonu, v Parizu, v Rimu in na Dunaju. Tisoči gospodarjev hvalijo Mastin, ko ga enkrat poizkusijo, in ga ponovno rabiyo. 5 zavojev praška Mastin zadostuje za 6 mesecev za enega prašiča ali vola, da krmo popolnoma prebavi.

Ako se Mastin pri Vas v lekarnah in trgovinah ne dobi, potem ga naročite po pošti. 5 zavojev Mastina K 30/50 poštnine prosto na dom.

Mazilo zoper garje (naftomazilo) uniči pri ljudeh garje, lisaj, srbečico, kožne bolezni, izpuščaje. Pri živini uniči garje. 1 lonček 6, po pošti 12 K 50 v.

Lekarna Trnkóczy
Ljubljana, Kranjsko. Zraven rotovža.

Mariborska eskomptna banka, podružnica Velikovec

Telefon št. 7 (interurban).

Mestni trg št. 141.

Račun poštn. ček. urada SHS v Ljubljani: 11.696.

Centrala Maribor

Podružnica Murska Sobota

sprejema vloge na knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu obrestovanju; dovoljuje vsakovrstne kredite pod najugodnejšimi pogoji; akreditivi na vsa tu- in inozemska mesta.

Podružnica izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle.

Blagajna je odprta od 1/2 9. do 12. ure in od 15. do 16. ure (3. do 4. ure popoldne).

Izvršuje nakazila v tu- in inozemstvo. Kupuje in prodaja devize, valute in vrednostne papirje ter eskomptira trgovske menice. Daje pojasnila vsak čas brezplačno.